



MAIRE



*Hänen
Majesteettinsa
palveluksessa*

JOHNNY
Kniga

MAIRE LANKINEN
NAZZARENO SIFO



MAIRE LANKINEN
NAZZARENO SIFO

MAIRE

*Hänen
Majesteettinsa
palveluksessa*

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

© Maire Lankinen, Nazzareno Sifo ja Johnny Kniga 2024

Kuvaliitteen kuvat Maire Lankisen kotialbumista,
ellei toisin mainita.

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN: 978-951-0-49961-0
Painettu EU:ssa



SISÄLLYS

Prologi: Prinssi William	7
Matka Englantiin alkaa	17
Kuninkaan tiellä Windsorissa	37
Palatsiin vai sairaalaan?	55
Prinsessahäissä morsianta vastaanottamassa	75
Hänen majesteettinsa palveluksessa	97
Kohtaaminen kuningattaren kanssa	123
Kodikas joulu Sandringhamin kartanossa	139
Butler & Maid	159
The Royal Ascot Race – hevoskisoja ja hevosenleikkiä	181
Mairen ja kuningattaren yhteinen ystävä	191
Valinnan hetki: kotirouvaksi Englantiin?	205
Kuningattaren vierailu Jyväskylässä 1976	225
Epilogi: Prinssin lahja	243
Mairen loppusanat	247

PROLOGI

Prinssi William

PUHELIMEN NÄYTÖLLÄ LUKI SOITTAJAN NIMI: »ÄITI, Maire Lankinen». Reno käveli puhelimen kanssa toimiston neuvotteluhuoneeseen, sulki oven perässään ja vastasi: »Illan kanssa.» Se oli hänen äitinsä tapa vastata puhelimeen iltaisin, ja Renosta oli vitsikästä tervehtiä äitiään samalla tavalla aamupäivällä.

»Moikka Reno! Eihän nyt ole ilta», vastasi Maire nauraen.

Näin he aloittivat puhelinkeskustelut joka kerta soitellessaan. Samalla sanailulla, joka oli heistä aina yhtä hauska.

»No mitä kuuluu? Ovatko lapset olleet terveinä? Onko sulla kiire?» Maire jatkoi.

»Hyvää. Ovat juu. Olen töissä, ja tässä on vähän hommia...»

»Kuule, arvaapa mitä! Näin aamutelkkarista, että prinssi William on ensimmäistä kertaa Suomessa!» Maire intoili.

»Joo, minäkin näin, ja...» Reno yritti jatkaa, mutta Maire keskeytti hänet.

»Niin! Ja kuulepa, se William menee tänään Espan puistoon moikkaamaan ihmisiä! Kello 12.50! Eikö olekin hauskaa?»

»Hmmm-mm. On. On hauskaa. Siellä on varmasti valtava tungos», Reno vastasi ykskantaan.

»No sitä minäkin meinasin, ja sitten minulle tuli mieleen, että etkö sinä voisi tulla minun kaveriksi sinne. Vaikka lounastauon pitäisit siinä kohtaa. Kävisiköhän se?»

Reno veti syvään henkeä ja katsoi neuvotteluhuoneen lasiseinän läpi työkavereitaan, jotka näpyttelivät keskittyneinä tietokoneitaan. Seinällä luki suurin kohokirjaimin mainostoimiston iskulause: *Nothing is impossible*. Mikään ei ole mahdotonta. Renon katse tarkentui takaseinän tekstistä lasiseinään, josta heijastuva kuvajainen tuijotti häntä takaisin suoraan silmiin. Hän vastasi äidilleen: »Joo. Totta kai se on mahdollista. Eihän täältä Punavuoresta kauan mene pudotella Espalle.»

»Hienoa. Minä laitan jotain päälleni, hyppään nelosen ratikkaan, ja nähdään keskustassa», Maire sanoi ja huikkasi heipat pojalleen.

* * *

Kello lähestyi puoltapäivää. Marraskuinen taivas vuoden 2017 Helsingissä yritti pidätellä vesipisaroita pilvissä siinä kuitenkaan hirveän hyvin onnistumatta. Tuulilasinpyyhkimet viuhahtelivat kirkastaen näkymää autosta, jossa

Maire ja Reno istuivat Eteläesplanadin varrella, Svenska Teaternin kohdalla. Tuulilasi tahtoi huurtua, vaikka ei edes ollut kovin kylmä.

Joka puolella tuntui olevan poliisiautoja, vartijoita ja ratsupoliiseja. Puisto suorastaan kuhisi poliiseja. Eikä ihme, sillä paikalle oli kerääntynyt jo satoja ihmisiä, jotka halusivat nähdä vilahduksen tunnin päästä saapuvasta kuninkaallisesta vieraasta. Puistoon oli tuotu matalia metalli-aitoja rajaamaan kävelyreitit värikkästä, innosta ja viileästä ilmanalasta hytisevästä ihmismerestä.

Maire ja Reno olivat olleet parkissa jo tovin. He söivät odotellessaan Mairen tuomia Marie-keksejä ja muistuttivat Renon mielestä elokuvien poliiseja, jotka varjostavat kohdettaan. Auton yltä kantautui helikopterin vaimeaa papatusta.

Maire oli laittanut hiuksensa kiharoille ja pukeutunut punaiseen keinoiturkkiin sekä mustana kimaltelevaan paljettimyssyyn. »Eikö tämän lähemmäksi tosiaan voi ajaa?» hän kysyi ja pyyhkäisi murusia helmaltaan.

»Ei voi, äiti. Näethän, että tie on suljettu. Oli ihme, että löydettiin tämäkin paikka. Meidän pitäisi varmaan pikkuhiljaa nousta autosta ja yrittää ujuttautua jonnekin tuonne ihmisjoukkoon. Ainakin sivummalla saattaa päästä jopa eturiviin.»

»Höpsis. Eihän tämmöinen 86-vuotias mummeli näe tuolta mitään!» Maire tuhahti ja jatkoi sitten: »Voisitko käydä sanomassa niille, että minä toin prinsille lahjan, joka minun pitää antaa hänelle?»

Reno kääntyi katsomaan äitiään. »Lahjan?»

»Niin. Ostin sellaisen kullanvärisen pienen karhun tuosta Stockalta», Maire sanoi ja kaivoi kassistaan pienen paketin.

Reno sulki silmänsä, painoi päänsä niskatukea vasten ja sanoi hiljaa: »Arvaa vain, kuinka moni muukin on tuonut tänne lahjoja prinssille.»

Maire katsoi Renoa veikeästi ja tuumasi: »Niinpä. Mutta moniko niistä on ollut töissä palatsissa?»

Reno veti syvään henkeä. »Odota tässä, niin menen katsomaan, mitä voin tehdä.»

Reno nousi autosta, tömpsäytti oven kiinni ja veti hupun kaljuksi ajellun päänsä suojaksi. Hän katseli ympärilleen ja mietti, että eihän tästä voi tulla yhtään mitään. *Kenelle tässä pitäisi sanoa, että äitini haluaa nyt tavata prinsin? Heittävät minut vielä häkkiin.* Sitten Reno huomasi poliisien ryhmän, jossa näytti olevan jotain erikoismiehiäkin siiviliasuissa, napit korvissaan. He vaikuttivat olemukseltaan jotenkin pomomaisilta. »Sinne siis», Reno päätti ja lähti rauhallisesti kävelemään kohti porukkaa.

Maire katsoi auton ikkunasta, kun poliisimiehet kääntyvät kuuntelemaan, mitä asiaa huppupäisellä miehellä oli heille. He näyttivät kuuntelevan Renoa vakava ilme kasvoillaan ja katsoivat sitten auton suuntaan. Maire istui hiljaa ja mutusteli Marie-keksiä. Miehet soittivat jonnekin, ja pian porukkaan liittyi kaksi naista, joille poliisit vuorostaan selittivät jotain. Hetken kuluttua Reno palasi autolle vesilätäköitä kierrellen.

»Nuo naiset olivat hovista ja suurlähetystöstä. Saat mennä turva-aitojen toiselle puolelle tuonne, missä on joulupukki

ja lapsijoukko Britannian lippujen kanssa. William pysähtyy heidän luokseen, ja silloin voit antaa lahjan hänelle», Reno sanoi äidilleen.

»Oi kun ihanaa! Tule, mennään!» Maire innostui ja katsoi itseään häikäisylipan peilistä. »Näytänkö minä ihan hullulta?»

»Et näytä, mutta saat mennä yksin, sillä minä en pääse aitojen sille puolelle. Olivat aika tarkkoja siitä, kuka sinne saa mennä. Seuraan sinua tuolta jostain väkijoukon perukoilta.»

* * *

Yhdistyneen kuningaskunnan kruununprinssi Williamin pitkänhuiskea ja kapea, paljaspäinen siluetti erottui keskeltä seuruetta, joka eteni pitkin Esplanadin puistoa ihmisten hurratessa ympärillä. Pikkuhiljaa seurue eteni kohti paikkaa, jossa Maire, joulupukki ja lapset odottivat. Komea prinssi hymyili koko hammasrivistöllään ja vilkutteli iloisesti metalliaitojen taakse kerääntyneille ihmisille. Hänellä oli yllään pitkä, tumma, tyköistuva päällystakki, jonka alta näkyi viininpunainen kravatti, ja hän piteli päänsä päällä suurta mustaa sateenvarjoa. Prinssin vierellä seurueen kärjessä käyskenteli vakavampana Helsingin pormestari Jan Vapaavuori, jolla oli niin ikään tumma päällystakki. Päässään hänellä oli musta kapealierinen hattu, joka teki hänestäkin jotenkin arvokkaan oloisen. Seurue eteni vapaamuotoisesti jutustellen ja pysähteli aina välillä, kun prinssi jäi tervehtimään ihmisiä ja vaihtamaan pari sanaa heidän kanssaan.

Ihmisjoukon selkien takana seisoj Reno, joka yritti kuvata puhelimellaan, kun prinssi William viimein saapui lasten ja Mairen luo. Prinssi katosi hetkeksi näköpiiristä kumartuessaan lasten puoleen. Sitten hän suoristautui, kääntyi hymyillen kohti Mairea ja tervehti tätä kädestä pitäen. Mairen vieressä seisoj hovissa työskentelevä nainen, jonka Reno oli nähnyt aiemmin jutellessaan poliisien kanssa. Nainen näytti esittelevän Mairen prinssi Williamille. Lehtimiehet kuvasivat ja väkijoukko seurasi, kun prinssi seisahtui juttelemaan paljettihattuisen rouvan kanssa. Renokin seurasi kauempaa, kuinka prinssi kuunteli Mairen selostusta, naurahteli ja sanoi jotain iloisesti takaisin. Vaapaavuori vieressä vaihtoi jo hieman vaivautuneena painoa jalalta toiselle, kun matka näytti tyssänneen täysin prinssin ja tuntemattoman rouvan juttutuokioon.

Lopulta prinssi Williamin seurue jatkoi matkaansa ja Maire palasi poikansa autolle.

»Mitä sinä oikein sanoit hänelle, kun te juttelitte niin pitkään?» Reno kysyi Mairelta samalla, kun sääti auton lämmitystä voimakkaammalle.

Maire paransi asentoaan auton penkissä ja naurahiti huiskaisten kädellään ilmaa. »Niitä näitä vain juteltiin. Kunhan sönnkäsän jotain sillä mun englannilla. Prinssi nousi ylös lasten luota, sanoi 'bye bye' ja oli jo oikeissa lähtemään jatkamaan matkaansa, kun minä sanoin: 'Prinssi William!' Hän ojensi heti kätensä niin ystävällisesti, vaikka taisi olla vähän hölmistynyt, että kukas hänen nimensä nyt mainitsi. Minulla oli tietenkin hansikkaat kädessä, kun kättelin prinssiä. Sanoin, että heippa, olen semmoinen täti,

joka on ollut palatsissa töissä silloin, kun sinua ei vielä ollut. Kerroin, että minulla oli hyvä olla siellä, ja pyysin, että hän veisi *grandma'amille* ja prinssi Philipille minun kiitokseni ja terveiseni. William oli niin iloinen ja veikeä, ja meillä oli oikein hauskat jutut. Senkin sanoin, että hänen isänsä oli vielä pikkupoika, kun minä olin töissä palatsissa. En tiedä, ymmärsiköhän se prinssi ihan kaikkea.»

Reno purskahti nauruun. »Sanoitko sinä kuningatarta *grandma'amiksi*, mummiksi?»

Maire nyökkäsi, katsahti sitten kassiinsa ja parahti: »No voi himpskatti!»

»Mitä?» Reno säpsähti.

»No voi himpskatin himpskatti. Nyt se lahja jäi minun kassiini! Unohdin kaikessa siinä hötäkässä antaa sen Williamille!»

Reno ei ollut uskoa korviaan. Hän painoi päänsä rattia vasten ja sanoi rauhallisesti: »Tuskinpa sillä nyt oli niin suurta merkitystä Britannian kuninkaallisille, jos yksi karhu jäi saamatta. Eikös pääasia ole, että pääsit tapaamaan prinssiä ja sanomaan terveiset?»

Maire ei ottanut Renon puheita kuuleviin korviinsa. »Ei, kyllä minun nyt täytyy viedä tämä jonnekin. Mistä me heidät enää löydetään? Eivätkös he mene vielä presidenttiä tapaamaan? Niin tehdään. Minä vien tämän nyt presidentinlinnaan jollekin, niin saavat sitten antaa sen Williamille.»

Reno huokaisi syvään ja sanoi: »Tosi hyvä idea. Tästä ei ole pitkä kävely matka presidentinlinnalle. Minun pitää kuitenkin mennä nyt töihin.»

»Totta kai, en minä sinua sinne vaadikaan mukaan, tietenkään. Mene ihmeessä nyt töihin, ja kiitos kun sait hoidettua minut tuonne juttelemaan sen Williamin kanssa.»

* * *

Maire käveli hiljalleen ihmisistä tyhjenevää Esplanadin puistoa pitkin kohti presidentinlinnaa. Helikopterin säksätys sekoittui muutamaan Kauppatorilta merituulen mukana kantautuvaan väsyneeseen lokinkiljahdukseen. Mantan joulumarkkinoiden kojuista leijaili viekoittelevaa paahdetun mantelin ja kahvin tuoksua. Ihmiset tuntuivat olevan jotenkin tavallista kohteliaampia toisilleen, ja Mairen mielestä he hymyilivätkin enemmän kuin normaalisti. »Prinssin vierailu tekee hyvää suomalaisille», Maire ajatteli astellessaan hiljakseen presidentinlinnan pääportin editse. Hän kääntyi kulmasta vasemmalle ja pysähtyi Mariankadun-sisäänkäynnin luokse, joka oli hänelle tuttu televisiosta; tätäkin kautta kutsuvieraat menivät itsenäisyyspäivän juhliin. Maire painoi summeria oven vieressä.

Lyhyen hetken kuluttua oven avasi ystävällisen näköinen keski-ikäinen nainen siistissä housupuvussa. Nainen sanoi hymyillen: »Päivää. Miten voisin auttaa?»

»Hyvää päivää ja anteeksi häiriö. Mutta hei kuule, näin äsken prinssi Williamin Espalla ja juteltiin niin innokkaasti siitä, kun hänen mumminsa oli minun työnantajani, että minulta jäi siinä hötäkässä antamatta tämä lahja hänelle. Jos hän tulee vielä tänne, niin voisittekohan te antaa lahjan hänelle minun puolestani?»

»Voi ei. Olipa ikävää, että lahjan antaminen unohtui. Valitettavasti hänen kuninkaallinen korkeutensa ei taida enää tulla tänne.»

»No, eihän sille sitten mitään mahda», Maire sanoi ja oli kääntymässä pois.

»Anteeksi, mutta sanoitteko, että olitte töissä hänen mummillaan, siis kuningattarella?»

»Kyllä, olin töissä kuningattarella useamman vuoden ja asuin Buckinghamin palatsissa. Taisin olla ainoa ulkomaalainen silloin siellä.»

»Miten? Mitä te teitte siellä, jos saa kysyä.»

Maire hymyili naiselle ja sanoi: »No se onkin vähän pitempi stoori.»



Matka Englantiin alkaa

VUONNA 1960 HELMIKUINEN POHJANMERI JOSSAIN Tanskan ja Englannin välissä oli levoton. Merenkäynti ei kuitenkaan ollut ainoa syy siihen, että Mairens vatsanpohjassa tuntui olevan pieniä perhosia. Laivan ikkunasta näkyivät alhaalla pimeässä vellovat mainingit ja laiskasti pärskyvät vaaleat vaahtopäät. Ne tuntuivat ilmestyvän mustasta avaruudesta, laivan hyttien ja kannen valojen valaiseman alueen rajalta, ja sitten ne sekoittuivat takaisin mustaan mereen. Puheensorinan taustalla ei kuitenkaan kuulunut laineiden loisketta vaan kummaa koneen kolketta jostain epämääräisestä suunnasta. Maire kuunteli, kuinka Irma Kemppainen ja porukan muut suomalaisnaiset juttelivat viereisessä pöydässä keskenään, ilmeisesti siitä, miten satamasta pääsisi Lontoon-junaan.

Mairen unelma oli toteutumassa: hän oli viimein matkalla piikomaan englantilaiseen arkkitehtiperheeseen. Sitä

Maire ei osannut edes aavistaa, että hänen matkansa todellinen määränpää olisi Buckinghamin palatsi.

* * *

Lepatus Mairenen vatsassa laantui hieman, kun hän keskittyi katsomaan omia kynsiään. Ne olivatkin kauniit, sopusuhtaisen pitkät ja vahvat, hailakan vaaleanpunaisella kynsilakalla huolellisesti maalatut.

Maire oli saanut usein kehuja kynsistään työskennellessään isosiskonsa Sirkan parturi-kampaamossa. Ja oli kampaamokin kehuja saanut. Se sijaitsi kauniissa valkoisessa puutalossa Espoon Kauklahdessa, vanhan Kuninkaantien Kauppamäen päässä, vastapäätä Halmeen pullantuoksuista leipomoa. Kampaamossa oli suuret, lähes maan tasoon ulottuvat ruutuikkunat. Sisällä oli kaikki hienosti paikoillaan ja diplomit seinillä. Siinä kampaamo oli ollut jo toistakymmentä vuotta, ja paikasta oli kehkeytynyt varsin suosittu naapuripitäjiä myöten.

Olihan se ollut ihanaa, kun isosisko oli järjestänyt Mairelle ja Tiina-siskolle töitä pääkaupungin tuntumasta, muttei se siitä huolimatta ollut kovin hääviä olemista. Sodan jälkeen oli puutetta kaikesta, ja palkka oli mitä oli. Pieni. Ei ollut rahaa eikä kunnan asuntoa. Kodin virkaa toimitti pieni mökkeröinen puolen tunnin kävelymatkan päässä työpaikalta, Sirkan ja hänen miehensä Williamin, tai Vihvan, kuten häntä tavattiin kutsua, kotipihaan perällä. Se sai kuitenkin luvan kelvata. Asunnoistakin kun oli maassa huutava pula, eikä tiukka huoneenvuokrasäännöstely lainkaan auttanut asiaa.

Ja kyllähän Mairen mökki ihmisasunnoksi kelpasi, koska viranomaisetkin olivat näin julistaneet, kun Porkkalan evakkoja oli pakkomajoitettu sinne joksikin aikaa sodan jälkeen. Viranomaiset olivat asuttaneet kaikkiaan neljä evakkoperhettä muksuineen Sirkan ja Vihvan pihapiiriin, jossa asuivat myös Vihvan äiti, Tiina ja Maire. Oli siinä ollut trafiikkaa, kun vesi-, lämpö- ja jätehuolto toimi niin kuin siihen aikaan kaikkialla Suomessa toimi eli kantamalla vesisoikkoa, halkokoria ja laskiämpäriä ristiin rastiin tunkion, liiterin ja kivikaivon väliä. Eipä silti, vaikka nyt oltiin jo uudella vuosikymmenellä, 1960-luvulla, puolillakaan suomalaisista ei ollut juoksevaa vettä ja vesivessakin löytyi vain joka kolmannesta kodista.

Sirkan ja Vihvan pihapiirin mökeissä oli asunut ruotsinkielistä väkeä, ja ruotsia puhuttiin muutenkin niillä tienoilla Espoossa. Savossa syntyneet siskokset Maire, Sirkka ja Tiina olivat harvoja suomenkielisiä koko Kauklahdessa. Siksi kai Sirkan ja Vihvan naimisiinmenoakaan ei ollut katsottu kovin hyvällä. Vihvan mamma oli kyllä leppynyt, kun Sirkka oli oppinut vähän *kyökkiruottia*. Sen lisäksi Sirkka toki puhui »suomee ja savvoo, hiljoo ja kovvoo», kuten sanonta kuului. Nämä olivat palvelukielet myös parturikampaamossa.

Maire otti kynsiviilan esiin. Hän viilasi kynsiään laivan keinahtelujen tahtiin ja mietti Porkkalan evakkoja. Kuinka kaameaa oli, että naapurikunnan ihmiset olivat joutuneet lähtemään kodeistaan huithivokkaan kymmenessä päivässä, kun alue oli osana rauhanehtoja vuokrattu Neuvostoliitolle sotilastukikohdaksi. Maire katsoi omaa vakavaa

kuvajaistaan, joka heijastui laivan pimeästä ikkunasta. Eihän siitä ollut kuin neljä vuotta, kun Kauklahti oli vielä ollut Neuvostoliiton rajakylä. Kaukalahden asemalla junan ikkunat oli peitetty luukuilla ja kuljettaja vaihdettu venäläiseen, kun juna lähti puksuttamaan Porkkalan vuokra-alueen läpi. »Mualiman pisin raatatietunneli», oli parturikampaamossa monesti kuultu savolainen kuittaus sinänsä vähän synkstä asiasta. Jotkut kylän pojat olivat öisin uineet vedonlyöntimielessä Kivenlahdenselän yli vieraan vallan puolelle vartiotornien väliin ja takaisin. Varsinaista urheilua. Kiinnijääminen olisi tiennyt pitkiä kuulusteluja tai jopa muutamaa vuotta Siperiassa. Maire tunsi pienen vilunväristyksen niskassaan.

Sitten kaikki oli yhtäkkiä muuttunut. Yhtenä kauniina talvipäivänä vuoden 1956 alussa oli muuan suomalainen upseeri eksynyt parturi-kampaamoon tukkaansa leikkauttamaan. Hän oli kysynyt, kiinnostaisiko likkoja lähteä katsomaan, miltä Porkkalan puolelta näytti, kun Kekkonen oli nyt ryypännyt sen Hruštšovilta takaisin. Sirkkahan sinnekin oli tietenkin töytäissyt. Oli omien sanojensa mukaan ollut ensimmäinen siviili, joka kävi rajapuomien takana sen jälkeen, kun Porkkala oli palautettu Suomelle.

Pikkuhiljaa pula-aikakin alkoi hellittää otetaan maassa. »Ei se mökkielämä silti hääppöistä ollut tällaiselle nuorelle ihmiselle, 28-vuotiaalle», mietti Maire. Kuinka kovasti hän olikaan halunnut lähteä niistä ympyröistä ja katsella ympärilleen. Kai sitä tässä maailmassa muutakin oli kuin karvojen katkomista!

Ravintolan lasit helisivät ja joku kiljahti, kun iso aalto kallisti hieman laivaa. Mairen ajatukset siirtyivät parin kuukauden takaiseen hetkeen kampaamolla, kun päätös lähteä Englantiin oli syntynyt.

* * *

»Kiitos ja näkemiin sitten», Maire sanoi asiakkaalle lakaisessaan hiustupsuja lattialta. Hän oli tänään kirjoittanut ensimmäistä kertaa kuittiin päivämäärän perään luvun 1960. Miten oudolta tuntuikaan aina näin vuoden alussa kirjoittaa uusi vuosiluku, uudesta vuosikymmenestä puhumattakaan.

Pieni tiuku helähti oven sulkeutuessa asiakkaan perässä. Maire otti kampaamotuolilta asiakkaan lukeman Helsingin Sanomat laittaakseen sen muiden lehtien joukkoon. Lehdestä osui kuitenkin silmään pieni ilmoitus, jossa haettiin suomalaisia tyttöjä kotiapulaisiksi Englantiin. Kotiapulaiseksi Englantiin... Mairelle tuli pienenpieni huimaus, aivan kuin joskus nukahtaessa, kun tuntee putoavansa valtavaan kaninkoloon.

Maire istui kampaamotuoliin ja hengähti syvään. Hän luki ilmoituksen uudestaan ja jäi mietteisiinsä. »Voisitko viedä roskikset ulos? Ne taitavat olla jo tupaten täynnä karvoja», kysyi Sirkka samalla kun pyöritti papiljotteja oman asiakkaansa päähän. Maire istui hiljaa, katseli ympärilleen ja maisteli ajatusta mielessään: Englanti? Vai sitenkin kampaamo? Kummasta onni löytäisi hänet todennäköisemmin?

No, elämä on valintoja. Ei siihen sen enempää mietiske-
lyä tarvittu. Maire nousi pystyyn ja sanoi: »Vien tokkiinsa
karvat roskiin, ja sitten myös kuulepas keitetään teet.» Sirk-
ka vilkaisi Mairea hieman hämmästyneenä, sillä yleensä he
ryystivät kahvia, kun sitä nyt kerran taas sai kaiken sään-
nöstelyn, korvikkeiden ja korvikkeenvastikkeiden jälkeen.
»No keitetään», Sirkka tuumasi Mairelle, joka kolisteli jo
ulos hiuksia tursuavan roskaämpäriin kanssa.

* * *

Mairella oli tiistaina viikoittainen vapaapäivänsä, ja silloin
hän lähti paikallisjunalla Helsinkiin. Hän oli pukeutunut
sievään vaaleaan villakangastakkiin, pikku karvalakkiin
ja housuihin, jotka oli ommellut paksusta kankaasta om-
peluliikkeestä hankkimiansa muotiohjeiden mukaan.
Tammikuinen päivä oli aurinkoinen mutta kylmä, ja Hel-
singissä kävi lisäksi aina se mereltä vihlova tuulen uju ta-
lojen välissä.

Viima jäi taakse, kun Maire astui pieneen, hyvin tavan-
omaiseen toimistoon, jossa lehti-ilmoituksen mukaan haas-
teltiin kotiapulaisiksi Englantiin haluavia naisia. Hän
pani merkille, että ovesta ei kuulunut samanlaista kellon
helähdystä kuin kampaamossa. Eikä toimistossa kuulunut
paljon muutakaan, sillä siellä ei näyttänyt olevan paikalla
muita kuin pöytänsä takana hymyilevä keski-ikäinen nai-
nen. Naisella oli ystävällisesti killittävät ruskeat silmät, tuu-
hea ruskea kihara tukka ja hiustensa värinen paksu villa-
neule.

Suomalainen maalaistyttö kuningatar Elisabet II:n hovissa.

Maire Lankinen halusi nähdä 1960-luvun alussa maailmaa ja pestautui piiaksi Windsorin pikkukaupunkiin Englantiin.

Laivan lähtiessä Suomesta hän ei osannut aavistaa, että kohtalo heittäisi hänet pian Buckinghamin palatsiin ja työhön kuningattaren palveluksessa.

Lankisen tarina on mieltä ylentävä kertomus siitä, miten ihanan yllätyksellistä elämä voikaan olla.

